

прав людини, який визнав, що національні органи влади вільні обирати правові заходи, які вони вважають доцільними, проте у визначених Конвенцією рамках, а Суд лише розглядає, чи відповідають ці правові заходи положенням Конвенції [7].

Враховуючи наведене вище, ми погоджуємося із висновком, що хоча практика застосування конвенційних норм і використання рішень Європейського суду з прав людини національною судовою системою ще знаходиться в стадії становлення, все ж суди України впритул підійшли до їх використання, а деякі і до застосування прецедентних рішень Суду [2, с. 21].

Список використаних джерел:

1. Заблоцька Л.Г., Федорова А.Л., Шинкаренко Т.І. Політико-правові аспекти діяльності Ради Європи: Навч. посіб. – К.: Фенікс, 2007. – 224 с.
2. Куц Г. Застосування норм Європейської Конвенції та прецедентної практики Європейського суду з прав людини судами України // Право України. – 2002. – № 2. – С. 18-24.
3. Лавринович О. Європейська конвенція з прав людини – надійний дороговказ гуманістичного розвитку України // Право України. – 2010. – № 10. – С. 43-47.
4. Постанова Окружного адміністративного суду міста Києва від 24 березня 2015 року по судовій справі № 826/2411/15 // Єдиний державний реєстр судових рішень // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/43384640> – 04.10.2016 р.
5. Рісний М. Проблеми розсуду застосування національними державними органами норм Конвенції // Право України. – 2000. – № 11. – С. 40-42.
6. Шевчук С. Європейський суд з прав людини та українська судова система: необхідність узгодження судової практики // Право України. – 2011. – № 7. – С. 88-92.
7. CASE «RELATING TO CERTAIN ASPECTS OF THE LAWS ON THE USE OF LANGUAGES IN EDUCATION IN BELGIUM» v. BELGIUM (MERITS), judgment of 23 July 1968, §10, available at <http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-57525> [accessed 4 October 2016].

Гольбін М.І.

здобувач

*Інститут держави і права імені В.М. Корецького
Національної академії наук України*

ХАРАКТЕРИСТИКА КОНВЕНЦІЙ МОП У СФЕРІ ЗАХИСТУ ТРУДОВИХ ТА СОЦІАЛЬНИХ ПРАВ МОРЯКІВ

За своєю природою умови роботи моряків такі, що вимагають міжнародно-правового регулювання. Особливе значення в цьому процесі належить Міжнародній Організації праці (МОП) (International Labour Organisation – ILO), яка була заснована в 1919 р. згідно Версальського мирного договору в рамках Ліги Націй з метою об'єднання спільних зусиль урядів, підприємців і представників профспілок для сприяння соціальної справедливості та встановленню єдиних стандартів у сфері трудових відносин [1].

Взяті разом «морські» конвенції та рекомендації МОП складають так званий Міжнародний трудовий кодекс моряків – неофіційному зводі конвенцій і рекомендацій МОП, що регулюють працю моряків [2].

На підставі аналізу норм міжнародного права, практики та досвіду країн, поглядів таких вчених-дослідників у сфері трудових та соціальних прав, як В.С. Венедіктов, О.С. Савич, В.Г. Торський, О.М. Шемякін, Ю.В. Сергєєв та інших, надамо загальну характеристику конвенцій МОП у сфері захисту трудових та соціальних прав моряків, що і становить мету статті.

До міжнародних актів МОП, які регулюють питання охорони праці моряків необхідно віднести такі, як: Конвенції МОП «Про працевлаштування моряків» № 9 від 10.07.1920 року; «Про трудові договори моряків» № 22 від 07.06.1926 року; «Про заробітну плату, робочий час на борту суден та склад суднового екіпажу» (переглянута у 1958 році) № 109 від 14.05.1958 року; «Про безперервність зайнятості моряків» № 145 від 13.10.1976 року; «Про інспекцію умов праці та побуту моряків» № 178 від 08.10.1996 року; «Про найм та працевлаштування моряків» № 179 від 08.10.1996 року; «Про робочий час моряків і склад суднового екіпажу» № 180 від 08.10.1996 року; «Про зобов'язання судновласників у разі хвороби, травми або смерті моряків» № 55 від 06.10.1936 року; «Про медичний огляд моряків» № 73 від 06.06.1946 року; «Про запобігання виробничим нещасним випадкам серед моряків» № 134 від 14.10.1970 року; «Про мінімальні норми на торговельних суднах» № 147 від 13.10.1976 року; «Про соціально-побутове обслуговування моряків в морі та в порту» № 163 від 24.09.1987 року, а також Рекомендації МОП: «Щодо забезпечення судновласниками суднового екіпажу постільними, столовими та іншими речами» № 78 від 06.06.1946 року, «Щодо заробітної плати, робочого часу на борту суден і складу суднового екіпажу» № 109 від 29.04.1958 року, «Щодо безперервності зайнятості моряків» № 154 від 13.10.1976 року, «Щодо захисту молодих моряків» № 153 від 13.10.1976 року, «Щодо заробітної плати моряків, робочого часу та складу суднового екіпажу» № 187 від 08.10.1996 року, «Щодо найму і працевлаштування моряків» № 186 від 08.10.1996 року. Крім того, Міжнародною морською організацією (далі – ІМО) були прийняті Міжнародні конвенції: з охорони людського життя на морі від 01.10.1974 року; «Про підготовку і дипломування моряків та несення вахти» від 1978 р.; «Про пошук і рятування на морі» від 1979 р.; Міжнародний кодекс по управлінню безпечною експлуатацією судів і запобіганням забрудненню, прийнятий Резолюцією ІМО від 09.11.1993 року; Кодекс по розслідуванню морських аварій та інцидентів, прийнятий ІМО від 27.11.1997 року; Переглянуте керівництво по застосуванню Міжнародного кодексу з управління безпекою 29.11.2001 року.

Але найвагомішим досягненням МОП є Конвенція про працю у морському судноплаванні (MLC) від 23.02.2006 року (далі – Конвенція 2006 року) [3]. Нова Конвенція 2006 року об'єднує і проводить у відповідність з вимогами сьогодення положення 36 конвенцій, що діють, починаючи з 1920 року. Більш того, цього ж року кількість країн, які ратифікували Конвенцію 2006 року (відому як Біль про права моряків) досягла необхідної кількості для набрання нею чинності.

Як відзначає О.С. Савич, «у практиці конвенцію називають «Зведеною Конвенцією» оскільки, у ній у єдиному новому форматі, разом зведені практично всі з існуючих документів про працю в морському судноплаванні» [4, с. 108].

Попередні конвенції будуть закриті для подальшої ратифікації. Держави, що не приєдналися до нової Конвенції 2006 року, мають виконувати положення конвенцій, які вони ратифікували раніше.

Конвенція 2006 року побудована так, щоб стати глобальним правовим інструментом, доповнюючи основні конвенції ІМО, такі як Міжнародна конвенція 1974 р. з охорони людського життя на морі (СОЛАС), Міжнародна конвенція 1978 р. про підготовку й дипломування моряків та несення вахти (з поправками) (ПДМВ) та Міжнародна конвенція 1973–1978 рр. про попередження забруднення з кораблів (МАРПОЛ).

Ці конвенції ІМО лише опосередковано торкаються теми захисту трудових та соціальних прав моряків. У зв'язку з цим, і була створена Конвенція 2006 року, оскільки, відповідно до Преамбули, її прийняття базується на бажанні «створити єдиний погоджений акт, що охоплює, у міру можливості, всі сучасні норми існуючих міжнародних конвенцій і рекомендацій про працю в морському судноплаванні».

Як вважає Ю.В. Сергєєв, Конвенція 2006 року покликана сприяти дотриманню стандартів і норм праці капітанами і власниками судів на всіх рівнях. Мова йде і про процедуру подачі моряками скарг на дії капітанів суден і власників, у тому числі, які пов'язані з умовами праці на цих суднах, із здійсненням контролю над суднами, а також юрисдикцією держав прапора [5, с. 72–73].

Конвенція 2006 р. визначає вимоги до умов зайнятості моряків, а саме: тривалості робочого дня і відпочинку, мешканню, місцям відпочинку, харчуванню, медичним послугам і соціальному захисту. Крім того, вона встановлює мінімальні вимоги до моряків, що працюють на судні.

Одна із новин конвенції – її форма і структура, що поєднує обов'язкові для виконання юридичні норми з рекомендаціями.

Ця особливість істотно відрізняє новий документ від традиційних конвенцій МОП. Процедура внесення змін в нову конвенцію відрізняється оперативністю. Дуже важливо, що нова конвенція встановлює систему сертифікації умов праці моряків. Відповідно до нового стандарту, судна більше 500GT, здійснюють міжнародні рейси або рейси між закордонними портами, зобов'язані мати на борту «Морський трудовий сертифікат» і «Декларацію відповідності морським трудовим стандартам». В декларацію на постійній основі вносяться плани і заходи власників суден щодо виконання відповідних національних законодавчих і нормативних актів, прийнятих відповідно до нової конвенції МОП. На капітанів покладається обов'язок безпосередньо здійснювати заявлені судновласниками заходи, а також ретельно документувати всі дії, направлені на дотримання нової конвенції. Держави прапора повинні аналізувати заявлені судновласниками заходи, контролювати і реєструвати їх здійснення. Таким чином, створюються важелі впливу на тих судновласників, які не дотримуються закону.

У новій Конвенції 2006 року основні права моряків на гідну працю сформовані у твердих формулюваннях, але передбачено значну міру гнучкості для країн, що її ратифікують, у тому як вони імплементуватимуть ці норми щодо гідної праці у національне законодавство.

Таким чином, враховуючи, що Україна ратифікувала багато конвенцій МОП у сфері захисту трудових та соціальних прав моряків, залишається нагальним питання ратифікації та успішної імплементації Конвенції про працю у морському судноплаванні (MLC) від 23.02.2006 року, що сприятиме підвищенню іміджу України як морської держави, яка виконує міжнародні норми щодо захисту трудових та соціальних прав моряків.

Список використаних джерел:

1. International Labour Organization. Origins and history. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ilo.org/global/about-the-ilo/history/lang--en/index.htm>
2. Международный трудовой кодекс моряков. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.seajobs.ru/articles1.php?id=109>
3. Конвенція Міжнародної організації праці 2006 року про працю в морському судноплаванні [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/993_519/page
4. Савич О. С. Деякі питання імплементації та ратифікації конвенції МОП про працю у морському судноплаванні 2006 р. / Савич О. С. // Вісник Маріупольськ. держ. ун-ту. – Сер.: Право. – 2011, Вип. 1. – С. 108.
5. Сергеев Ю. В. Правове регулювання праці і захист прав моряків / Сергеев Ю. В. // Судноплавание. – 2008. – № 4–5. – С. 72-73.

Федорук Ю.А.

студентка;

Нигреева А.А.

кандидат юридических наук, доцент,

Одесский национальный университет имени И.И. Мечникова

ЗАЩИТА ПРАВ ДЕТЕЙ В УСЛОВИЯХ ВООРУЖЁННОГО КОНФЛИКТА

Одной из наиболее актуальных и сложных проблем во всём мире является проблема обеспечения защиты гражданского населения во время вооружённых конфликтов. Особое внимание в данном вопросе уделяется детям, ведь они, в силу своей уязвимости, нуждаются в особом уходе и повышенной защите.

По словам Грасы Машел, бывшей первой леди Мозамбика и Южной Африки: «Война нарушает все права ребенка – право на жизнь, право находиться со своей семьей и общиной, право на здоровье, право на развитие личности и право на заботу и защиту» [1].

В соответствии с положениями Конвенции о правах детей 1989 года, ребёнком является каждое человеческое существо до достижения 18-летнего